

Ucenicia

Condiții, examene și răsplătiri

Două solicitări ale Domnului

În această după-amiază vreau să vorbesc despre ucenicie: condițiile, încercările și răsplătirile ei. Deschidem mai întâi la Matei 11 și Matei 16:

Matei 11.28: *Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.*

Matei 16.24: Atunci Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să *Mă urmeze.*”

În aceste două versete avem două solicitări din partea Domnului nostru Isus Hristos. Una este să venim „la” El pentru a fi mântuit, iar cealaltă este să Îl „urmăm” pe calea uceniciei. Am așezat aceste două versete unul lângă altul pentru că ele arată că venirea la Hristos și urmarea Lui pe calea credinței sunt legate între ele.

Se spune adesea că toți creștinii credincioși vor avea un final fericit în viața lor, deoarece călătoria lor se încheie în glorie. Dar, deși toți creștinii credincioși vor avea un final fericit, din păcate nu toți au o viață fericită! Motivul este că ei nu sunt pregătiți să fie ucenici ai Domnului Isus. Ei cred că este suficient să urmeze prima chemare a Domnului și să vină la El pentru a fi mântuiți. Ei sunt mulțumiți să știe că păcatele lor sunt iertate și că sunt în drum spre cer, dar nu Îl urmează cu adevărat pe calea credinței și nu își predau viața guvernării Sale. Astfel, ei eșuează prin faptul că nu Îi permit Domnului să facă ceva frumos din viața lor - ceva care să contribuie la gloria Lui și la propria fericire.

Prima chemare a Domnului se adresează „tuturor”, pentru că Domnul vrea ca toți să vină la El și să stabilească o relație cu El (Matei 11.28). El vrea să le ia păcatele și să le dea pace în conștiință și bucurie în inimă, iar acest lucru se întâmplă doar atunci când știi că totul este în regulă între sufletul lor și Dumnezeu. Dacă nu Îl cunoști pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău, El te cheamă chiar acum să vii la El și să începi o relație cu El ca Mântuitor și Domn al tău.

Cea de-a doua chemare este mesajul central al predicii mele: chemarea pe care Domnul a adresat-o ucenicilor Săi de a-L „urma” pe cale (Matei 16.24). Observă: nu este o chemare de a *veni* la El, ci o chemare de a-L *urma*. Urmarea lui Hristos pe calea credinței, pe care o arată Cuvântul lui Dumnezeu, este calea pe care se experimentează o bucurie durabilă în viața creștină. Există o bucurie inițială, atunci când cineva vine la Domnul și este mântuit, dar pentru a avea o bucurie durabilă și permanentă în viață, trebuie să-L urmăm zilnic pe calea uceniciei.

Observă, deci, că în această chemare din Matei 16, Domnul spune: „Dacă vrea *cineva* să vină după Mine ...”. Acest lucru arată că ucenicia este ceva individual și voluntar. Eu nu pot fi un ucenic al lui Isus pentru tine, iar tu nu poți fi un ucenic pentru mine. Fiecare dintre noi trebuie să își croiască propriul drum până acolo. În Matei 16, Domnul îi testează pe ucenicii Săi, stabilind anumite condiții pentru ucenicie. Iar acest lucru arată că nu este un lucru care trebuie

luat cu ușurință. Un adevărat ucenic trebuie „să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să-L urmeze”.

Două feluri de ucenici

S-ar putea, deci, să se pună întrebarea: „Ce este mai concret un ucenic?”. Spus pe scurt, un ucenic al lui Hristos este un adept declarat al învățăturilor Domnului Isus. Din Evanghelia lui Ioan reiese clar că au existat de fapt două tipuri de ucenici, care L-au urmat pe Domnul în slujirea Sa pământească: cei care erau „ucenici” (Ioan 6.60) și cei care erau „ucenici adevărați” (Ioan 8.31). Unii L-au urmat pe Domnul doar din motive exterioare, iar acest lucru a devenit clar atunci când au fost testați. Alții L-au urmat, pentru că aveau credință și erau convinși că El era cu adevărat Mesia.

În Ioan 6, Domnul a pus la încercare marea masă a ucenicilor Săi cu câteva cuvinte foarte energice despre slujire, care i-au despărțit în cele din urmă pe cei adevărați de simplii adepți. Se spune: „De atunci, mulți dintre ucenicii Săi s-au întors și nu mai umblau cu El. Isus le-a spus deci celor doisprezece: «Și *voi* vreți să plecați?» Simon Petru I-a răspuns: «Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții eterne și *noi* am crezut și am cunoscut că *Tu* ești Sfântul lui Dumnezeu»”. (Ioan 6.66-69).

Este ucenicia pentru toți?

S-ar putea întreba, de asemenea, „Este ucenicia pentru toți?”. Realmente, unii au idea că ucenicia este rezervată fraților talentați, fraților slujitori (așa-numiții „frați în lucrarea Domnului”), în timp ce noi, restul creștinilor credincioși obișnuiți, nu trebuie să ne facem griji în această privință. Dar acest lucru nu este adevărat - ucenicia îi privește realmente pe *toți* creștinii credincioși. În realitate, este singura cale sigură și fericită pentru noi prin această lume! Cei care neglijează ucenicia în viața lor vor avea mai devreme sau mai târziu probleme într-un fel sau altul; este posibil să se rătăcească mai devreme sau mai târziu. De aceea, nu ne putem permite să nu avem o adevărată ucenicie în viața noastră creștină!

Condițiile uceniciei

Să ne mergem acum la Luca 14, pentru a examina mai îndeaproape unele dintre condițiile uceniciei. Domnul vorbește aici de cel puțin patru condiții, iar în Evanghelia lui Ioan vom mai găsi încă trei. Acestea sunt cele care disting un discipol adevărat de un simplu discipol exterior.

În Luca 14.25-35, Domnul spune foarte clar că adevărata ucenicie are loc nu conform condițiilor puse de *noi*, ci conform condițiilor puse de *El*! Acest aspect fundamental este prezent în întregul său mesaj către mulțimi. Acestea sunt condițiile Lui, pe care El le impune discipolilor săi. Observă că Domnul spune: „Nu poate fi ucenic al Meu” (Luca 14.26,33) dacă cineva alege să nu accepte aceste condiții. Domnul nu spune: „Nu poate fi mântuit”, pentru că nu este vorba despre salvarea sufletelor noastre de pedeapsa pentru păcatele noastre, ci despre a-L urma pe El.

O mulțime mare L-a urmat în acea zi și a ascultat învățătura Lui. Dar cei mai mulți dintre ei L-au urmat pentru că erau fascinați de minunile Lui și nu aveau credință. Aceste criterii, pe care Domnul le-a prezentat mulțimii, aveau rolul de a-i deosebi pe adevărații ucenici de cei care Îl urmau doar din motive josnice. Să-i lăsăm și pe ei să testeze autenticitatea angajamentului nostru față de El!

1. O dragoste profundă pentru Domnul, care Îi acordă locul întâi în viața noastră

În Luca 14.26 Domnul prezintă prima mare condiție pentru ucenicie:

Luca 14.26: Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția, și copiii, și frații, și surorile, și chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu.

Trebuie să existe o dragoste și un devotament primordial față de Domnul, care să ne determine să Îi acordăm Lui primul loc în viața noastră! Ideea aici este că dragostea noastră pentru Domnul Isus trebuie să aibă prioritate față de toate celelalte lucruri - chiar și față de oamenii care ne sunt dragi. Trebuie să existe o dragoste supremă pentru Maestru - o dragoste atât de intensă încât depășește orice alte preferințe sau interese, pe care le-am putea avea.

El spune că trebuie să tratăm toate celelalte lucruri și relații cu ură, în comparație cu cerințele Lui față de noi! Nu este posibil ca Domnul să folosească cuvântul „a urî” în sens literal, pentru că în alte părți ale învățăturilor Sale se spune clar că nu trebuie să ne urâm semenii. Mai degrabă, ni se spune să ne „iubim unii pe alții” (Ioan 13.34; Romani 13.8). El folosește cuvântul „a urî” aici ca un contrast pentru a arăta că, vorbind comparativ, El trebuie să aibă prioritate față de orice altceva în viața noastră.

Acum vreau să te întreb: Caracterizează aceasta viața ta? Ai tu o dragoste covârșitoare pentru Domnul Isus Hristos, care este mai presus de orice altceva? Aș face bine să-mi pun mie însumi aceste întrebări! Dacă vrei să-L urmezi pe cale ca unul dintre ucenicii Săi, atunci exact aceasta este necesar. Chiar de la început, El pune această condiție în fața mulțimii de viitori ucenici. Ideea este: Hristos trebuie să fie pe primul loc în toate!

El numește o serie de lucruri, care ne sunt foarte dragi - tată, mamă, soție, copii - toate acestea trebuie să cedeze în fața cerințelor Sale. Apoi spune: „Da, chiar propria sa viață”. Aceasta se referă la realizarea intereselor noastre personale în viață. Majoritatea oamenilor au un interes sau un hobby în viața lor, dar Domnul spune că El trebuie să fie pe primul loc și în aceste lucruri! El trebuie să aibă întâietate asupra tuturor lucrurilor - fie că este vorba de oameni sau de lucruri! Să-ți urăști propria viață nu înseamnă să urăști păcatele din vechea noastră viață de dinainte de convertire (deși, desigur, trebuie să facem acest lucru). Trebuie să ne urâm viețile în sensul că trebuie să lăsăm deoparte toate celelalte preocupări și ambiții, pe care le avem în mod normal, de dragul cerințelor lui Hristos. În esență, la aceasta S-a referit Domnul când a spus: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși” (Matei 16.24). Acest lucru necesită renunțare la sine. Exprimat simplu: oricine vrea să-și rezerve dreptul de a-și urmări propriile interese în viața sa nu va fi un ucenic bun!

Faptul că cineva își dăruiește viața pentru un scop este cel mai clar văzut la sportivii care se antrenează pentru Jocurile Olimpice. Acești sportivi își dedică viața obiectivului de a câștiga o

medalie olimpică. Aceștia fac în mod voluntar sacrificii enorme pentru a-și atinge scopul. Ceea ce trebuie sacrificat sunt alte interese și preocupări din viața lor, deoarece acestea intră în conflict cu obiectivul lor. Ei trebuie să pună aproape totul pe plan secundar. Programul lor de antrenament necesită renunțarea la toate celelalte activități - chiar și lucruri precum mâncarea, care în mod normal le face plăcere, trebuie sacrificate. Ei trebuie, așa cum se spune în Matei 16.25, să-și „piardă” viața, pentru a atinge acest scop. Trebuie să se abțină de la multe lucruri, la care participă prietenii lor - petreceri și altele asemenea - pentru ca performanța lor să nu aibă de suferit. Practic, ei trebuie să mănânce, să doarmă și să se antreneze, având mereu înaintea ochilor un singur obiectiv. Și, așa cum am spus, o fac de bună voie! Ei trebuie să se sacrifice ani de zile! Este incredibil de trist pentru că ei fac totul pentru un premiu pământesc și o glorie care va trece, dar ilustrează ce înseamnă să-ți sacrifici viața. Pentru noi, sacrificiile pe care le facem pentru Împărăția lui Dumnezeu nu sunt pentru o glorie trecătoare printre oameni, ci pentru gloria lui Dumnezeu!

Nu vrem să spunem prin aceasta că Domnul nu vrea ca noi să ne bucurăm de viață. El *nu* spune că noi trebuie să renunțăm la lucrurile naturale - recreere, etc. - lucruri pe care Dumnezeu „ni le oferă din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6.17). Ideea este că noi trebuie să tratăm aceste lucruri, care ne-ar putea interesa, cu dispreț *în comparație* cu cerințele pe care Hristos le are față de noi.

Suntem pregătiți să facem acest lucru? Suntem noi pregătiți să Îi dăm Domnului prioritate față de toți ceilalți oameni și față de toate celelalte interese, pe care le putem avea în viața noastră? Aceasta este prima condiție, pe care Domnul o pune pentru adevărata ucenicie.

2. Disponibilitatea de a te identifica cu Hristos în respingerea Sa

Domnul continuă, și spune:

Luca 14.27: ... și oricine nu-și poartă crucea sa și vine după Mine nu poate fi ucenic al Meu.

Crucea este ceea ce lumea I-a dat Domnului Isus. Ea reprezintă o respingere totală. Domnul nu spune că ucenicii Săi trebuie să poarte crucea *Lui*, așa cum spun unele imnuri bisericesti. Nu, numai El Însuși putea face acest lucru, dar fiecare dintre noi, care ne propunem să Îl urmăm pe Isus, va avea o cruce de purtat. Cu alte cuvinte, ne putem aștepta să fim tratați de lume așa cum a fost tratat Domnul Isus! Dacă ne numărăm printre ucenicii Săi, va trebui să îndurăm respingerea, așa cum a făcut-o și El. El spune: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât mai înainte decât pe voi” (Ioan 15.18). Și mai departe: „Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta” (Ioan 15.20).

Cei care se hotărăsc să-L urmeze pe Hristos trebuie să fie conștienți de la început că Îl urmează pe un Mântuitor respins și *trebuie să fie pregătiți să meargă pe calea respingerii*. Face parte din normalitatea creștinismului să suferi defăimarea și respingerea (Evrei 13.13; 2 Timotei 2.3). Dacă suntem credincioși, nu putem evita acest lucru - face parte din a fi ucenici ai Domnului. Căci se spune: „Toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați” (2 Timotei 3.12). Ce vrem să spunem prin aceasta: Nu este popular să fii creștin credincios! Dacă cineva este de părere că a-L urma pe Hristos este un lucru ușor sau de la sine înțeles, este clar că se înșală. Dacă crezi că poți menține relațiile cu oamenii din lumea mondenă, cu care mergi

la școală sau cu care lucrezi, și că vei fi bine văzut (și cu toții vrem să fim bine văzuți!), atunci trebuie să-ți întipărești adânc acest aspect: Hristos este un Mântuitor respins; și dacă Îl urmezi, nu vei fi iubit! Nu poți fi în relații bune cu astfel de oameni și în același timp să fii un ucenic credincios și adevărat al Domnului Isus. Pur și simplu nu funcționează.

Acest lucru trebuie accentuat atunci când predicăm Evanghelia, pentru ca oamenii, atunci când devin mântuiți, să nu aibă o idee deformată despre viața creștină. Uneori Evanghelia este prezentată ca o scară de ieșire din incendiul dintr-o clădire în flăcări. Oamenii sunt bucuroși că pot scăpa de iad prin credința în Isus Hristos, dar adesea nu sunt îndemnați să se pocăiască și să accepte cerințele lui Hristos. În consecință, mulți vor să își continue viața, așa cum o făceau înainte de a-L accepta ca Mântuitor al lor. Ei nu se gândesc că, fiind salvați, s-au identificat cu un Mântuitor respins. Acest lucru creează dificultăți și probleme mai târziu pe parcurs. Uneori, astfel de oameni sunt destul de deziluzionați, atunci când se confruntă cu respingerea. Unii chiar cred că Domnul le va transforma viața într-un frumos pat de trandafiri, atunci când vin la Hristos și devin mântuiți. Ei cred că lucrurile vor fi confortabile și ușoare după aceea. Aceasta pare să fi fost neînțelegerea Mariei. Când Domnul înviat i-a vorbit, ea a crezut că El era „grădinarul” (Ioan 20.15). Aceasta este o persoană care pune totul în ordine în viața ei și face totul frumos și plăcut. Dar Domnul nu este grădinarul; El este Mântuitorul nostru, Conducătorul nostru, Ajutorul și Prietenul nostru care ne stă alături în dificultățile de pe cale. El nu a promis niciodată că va înlătura toate dificultățile vieții, dar ne va ajuta în ele. Calea de a-L urma pe Hristos nu este ușoară, dar este o *cale fericită*, dacă ne ținem de El.

Prieteni, vrem să spunem prin aceasta că, urmându-L pe Hristos, avem de purtat o „cruce”, care vorbește despre respingere. Suntem pregătiți pentru asta? Nu vom fi iubiți. Vom atrage batjocura lumii asupra noastră. Dacă tu ca și creștin vrei să te faci plăcut în lume în vreun fel, atunci aș spune că ai abandonat undeva principiile uceniciei.

3. O angajare pe viață pentru cauza lui Hristos

Următoarea condiție pentru ucenicie se găsește în Luca 14.28-30:

Luca 14.28-30: Pentru că, cine dintre voi, vrând să zidească un turn, nu stă întâi și socotește costul, dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, punându-i o temelie și neputând să-l termine, toți cei care-l vor vedea să înceapă să râdă de el, spunând: „Omul acesta a început să zidească și n-a putut termina”.

Această condiție are de-a face cu construirea unui „turn” - și cu importanța de a termina ceea ce a fost început! *Ucenicia este o chestiune care durează o viață întreagă!* Atunci când constructorul își asumă o astfel de sarcină, trebuie să „socotească costurile”, pentru a fi sigur că o poate termina. Domnul folosește acest lucru ca o ilustrare a mărturiei personale a creștinului credincios ca unul dintre ucenicii Săi în această lume. Suntem cu toții în procesul de construire a propriei noastre mărturii personale. Când suntem salvați, este ca și cum am pune o temelie, iar când mergem mai departe pentru Domnul, este ca și cum am construi un turn. Iar atunci când ne terminăm călătoria în această lume, fie că Domnul vine la noi, fie că suntem chemați acasă prin moarte, este ca și cum am termina ceea ce ne-am propus să construim.

De asemenea, atunci când vine vorba de a fi un ucenic al Domnului Isus, trebuie să „calculăm” prețul sacrificiului implicat și să ne asumăm o obligație care va dura toată viața noastră. În caz contrar, vom lăsa în urmă o mărturie a eșecului - și asta se întoarce în cele din urmă asupra Domnului! Domnul nu vrea ca viețile noastre să devină un monument al eșecului - precum omul care a sfârșit cu un turn pe jumătate construit. Se spune despre el că „toți cei care îl văd încep să râdă de el”. Acest lucru arată: atunci când poporul lui Dumnezeu eșuează, lumea are ocazia să arate cu degetul spre El. Un alt verset spune: „Numele lui Dumnezeu este hulit printre națiuni din cauza voastră” (Romani 2.24). Nu vrem să dăm lumii un prilej de a-și bate joc de mărturia creștină.

Dar știm că acest lucru se întâmplă cu unii ucenici: încep să-L urmeze pe Hristos și la un moment dat, în viața lor, angajamentul lor cade pe marginea drumului. Bineînțeles că au scuzele lor, dar concluzia este că nu s-au așezat și nu au „socotit costul” urmării unui Mântuitor respins. Iar când lucrurile au devenit dificile, au capitulat. Când au fost mântuiți, și-au luat un angajament față de Hristos - și asta e bine, dar nu a fost un angajament care să dureze toată viața lor. Nu îi critic; cu toții putem cădea în același mod. Ceea ce vreau să spun este că, atunci când ne luăm angajamentul de a-L urma pe Domnul, trebuie să ne gândim cu seriozitate la dificultățile de pe parcurs. Acest angajament nu se aseamănă cu cel al nazireului (Numeri 6), care putea dedica o anumită parte a vieții sale slujirii lui Dumnezeu și apoi să se întoarcă la viața sa normală. Angajamentul nostru trebuie să fie pe toată durata vieții noastre. Un adevărat ucenic al Domnului Isus este unul de durată!

Acum, dacă tu crezi că este prea greu să fii un ucenic, aș spune că tu nu ai luat în considerare puterea și harul lui Dumnezeu. El ne dă puterea de a trăi ca și creștin credincios. Aceeași „putere”, care L-a înviat pe Domnul Isus din morți, acționează și „în noi, cei care credem” (Efeseni 1.19).

Harul și ucenicia merg mână în mână. Dorința de a fi un adevărat ucenic al Domnului Isus Hristos izvorăște din ceea ce harul a lucrat în inima credinciosului. Inima lui răspunde la dragostea și harul care i s-au arătat prin ceea ce a făcut Hristos pe cruce. Logica mântuirii noastre ne conduce pe o stradă cu sens unic spre predarea definitivă a vieții noastre cauzei lui Hristos în această lume. Acesta este creștinismul normal! Nu ne costă nimic să fim creștini credincioși, dar ne costă ceva să fim adevărați ucenici. Dar, așa cum am spus, aceasta este singura cale sigură și fericită.

Ce se întâmplă dacă nu calculăm corect costul și renunțăm la construirea turnului? Cei care ne-au privit cum am pornit pe calea creștină ne vor batjocori (poate pe la spate)! Aceasta este ceea ce spune Domnul aici. Ei ar putea spune: „Atunci încă mai purta o Biblie, dar acum uită-te la el; a renunțat la ea! Cred că nu i-a mers!”. În cele din urmă, acest lucru se întoarce asupra Domnului ca o mărturie proastă. Aceasta înseamnă că trebuie să fim atenți când începem să mergem pe calea creștină, pentru că este un angajament serios de a merge pe calea cea bună.

Mulți încep bine, dar nu continuă. Și asta este trist. Sunt sigur că asta îl întristează pe Domnul. Pavel îi spune lui Timotei: „Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat”. (2 Timotei 3.14). Viața creștină este o alergare cu stăruință, nu un sprint (Evrei 12.1-3). Trebuie să ne bizuim pe Domnul, că El ne poartă în toate zilele vieții noastre, căci fără El nu putem face nimic (Ioan 15.5).

4. O evaluare exactă a puterii dușmanului

Să studiem o altă condiție pentru ucenicie, pe care Domnul o pune în Luca 14.31-32. El folosește o altă imagine:

Luca 14.31,32: Sau care împărat, mergând la război împotriva altui împărat, nu stă întâi să se sfătuiască dacă poate să-l întâmpine cu zece mii pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Iar dacă nu, pe când acela este încă departe, trimite solie și cere condițiile pentru pace.

El spune: Dacă vrem să facem parte dintre discipolii Săi, trebuie să fim ca un „împărat care merge la război împotriva unui alt împărat”, care este de două ori mai puternic! Acest împărat trebuie să fie bun și sigur că știe ce face - trebuie să ducă o luptă înțeleaptă. Trebuie să fim capabili să evaluăm corect forțele dușmanului (ale diavolului) cu care ne confruntăm. Există pericolul ca noi să subestimăm puterea dușmanului și înșelăciunea cărnii. Noi înșine nu ne putem lupta cu acest inamic. El este mai puternic decât credem noi. Acest lucru indică din nou că această cale nu este o plimbare. Dacă suntem plini de noi înșine și credem că putem înfrunta dușmanul cu forțele noastre, vom cădea. Trebuie să ne amintim că ne aflăm în țara dușmanului și că conflictul este mai mare decât putem face față singuri. Dar, slavă Domnului, „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4.4). Îl avem de partea noastră pe Domnul, care este mai puternic decât dușmanul.

Un respect sănătos pentru puterea dușmanului ne va aduce în dependență de Domnul, unde vom fi păstrați. „Iubitul Domnului, el va locui în siguranță lângă El; El îl va acoperi toată ziua și va locui între umerii Săi” (Deuteronomul 33.12). „Numele Domnului este un turn tare; cel drept fuge în el și este în siguranță” (Proverbele 18.10). Dependența este foarte importantă în călătoria uceniciei. Dacă ne ținem de El, vom fi biruitori în viața noastră creștină.

Dar mă tem că nu ne dăm seama cât de puternic este dușmanul! Observă ce se întâmplă în Luca 14.32: împăratul care nu a apreciat corect puterea celuilalt împărat și conflictul în care s-a băgat, a trebuit să ceară „condiții de pace” la momentul adevărului. A face pace cu dușmanul înseamnă a face un compromis și a recunoaște înfrângerea. Cu siguranță nu este ceva ce ne dorim să facem! Și totuși, există mulți creștini care fac exact acest lucru. Într-un fel sau altul, și-au abandonat principiile și s-au vândut inamicului. Cât de trist este atunci când un creștin credincios face pace cu dușmanul sufletului său!

Prea des aud istoria unor creștini tineri și încrezători de sine, care sunt hotărâți să trăiască o viață creștină pentru gloria lui Dumnezeu, dar nu reușesc să recunoască puterea și viclenia dușmanului și declară că vor face cu adevărat ceea ce trebuie pentru Hristos. Ei merg acolo unde creștinii credincioși nu ar trebui să fie găsiți, pentru a le arăta oamenilor dragostea lui Dumnezeu. Mai târziu aflăm că nu au putut rezista influențelor care îi înconjurau, au fost copleșiți și în cele din urmă au făcut compromisuri. Problema nu a fost motivațiile lor - ei chiar doreau să trăiască și să mărturisească pentru Hristos - ci au subestimat puterea dușmanului.

Aceste pierderi în luptă ar trebui să fie un avertisment pentru noi să nu subestimăm niciodată puterea inamicului și să rămânem dependenți de Domnul. Trebuie să ținem minte acest lucru, atunci când ne începem viața creștină: există un dușman real, care are un succes incredibil cu creștinii credincioși neatenți. Domnul încheie spunând: „Astfel deci oricine dintre voi care nu

renunță la tot ce are nu poate fi ucenic al Meu” (Luca 14.33). Dacă nu renunțăm din toată inima la toate celelalte lucruri pentru Domnul, nu vom putea sta în picioare în ziua luptei. Dumnezeu ne va da harul de a învinge, dar numai dacă rămânem aproape de Domnul.

5. Să rămânem în Cuvânt

O altă condiție pentru ucenicie o găsim în Ioan 8.31:

Ioan 8.31: Isus le spunea deci iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei.”

Aici Domnul spune că un adevărat ucenic rămâne în cuvântul Său. Cu alte cuvinte, el este intransigent în învățatură.

Un adevărat ucenic al Domnului Isus are dragoste pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Are un apetit insașiabil pentru Cuvânt. El se supune autorității Cuvântului și pune în practică ceea ce a învățat din Cuvânt. Cuvântul este o bucurie pură pentru el.

Șapte motive pentru ca un adevărat ucenic să citească Biblia

1. Ucenicul Domnului citește Biblia, pentru a afla mai multe despre Hristos. „Voi cercetați Scripturile, pentru că gândiți că în ele aveți viață eternă, și ele sunt acelea care mărturisesc despre Mine” (Ioan 5.39; Luca 24.25-27,44). Hristos este tema întregii Scripturi. Atunci când Dumnezeu a scris Sfânta Scriptură, L-a avut în vedere pe Fiul Său! El a rânduit astfel încât, *dacă* vrem să primim binecuvântarea din Scriptură, trebuie să avem această Persoană înaintea noastră atunci când o citim! Dacă Îl avem pe Domnul Isus Hristos înaintea sufletelor noastre când citim Sfânta Scriptură, atunci vom avea cu adevărat ceva din ea!
2. Ucenicul Domnului Isus citește Biblia *pentru a primi lumină și îndrumare pe cale*, prin care este ferit de cărările nimicitorului (Psalmul 17.4; 19.7; 119.105,130; 2 Împărați 6.8-12; 2 Timotei 3.15).
3. Ucenicul citește Sfânta Scriptură *pentru a crește spiritual în harul lui Dumnezeu*, prin care în el se formează caracterul lui Hristos (1 Petru 2.2; 2 Corinteni 3.18).
4. Ucenicul citește Biblia *pentru a afla despre binecuvântările spirituale*, de care are parte în Hristos, prin care el este zidit și întărit în credința sfântă (Faptele apostolilor 20.32; Romani 16.25,26; Iuda 20).
5. Ucenicul citește Sfânta Scriptură *pentru a găsi mângâiere, putere și bucurie în momentele de încercare și de tristețe* (Romani 15.4; Psalmul 119.28,49,50; Psalmul 1.2,3).
6. El citește *pentru a-și curăța sufletul de spurcăciune și de păcat prin spălarea cu apa Cuvântului* și, dacă este necesar, pentru a produce pocăința, mărturisirea și restaurarea înaintea Domnului. Sfânta Scriptură are acest mod de a curăți sufletul în mod practic (Psalmul 119.9; Efeseni 5.26; Psalmul 19.7).
7. El citește *pentru a afla despre evenimentele viitoare*, prin care este instruit cu privire la planul lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Fiul Său în două domenii în „lumea viitoare”: în cer și pe pământ (2 Petru 1.19-21; Apocalipsa 1.1-3; Efeseni 1.10).

Cuvântul lui Dumnezeu verifică realitatea mărturisirii noastre, de a fi ucenic al lui Isus. Mulți, dintre cei care au fost puși la încercare pentru a dovedi că trăiesc în adevărul care le-a fost arătat, nu s-au ridicat la înălțimea lui. Poate fi vorba de lucruri simple legate de ordinea bisericească sau de viața creștină practică de zi cu zi. Dar orice ar fi, dacă nu umblăm în adevărul pe care îl cunoaștem, nu rămânem în Cuvântul Său.

Așa cum am mai spus, un adevărat ucenic al Domnului Isus este intransigent în doctrină. Din nefericire, multor creștini credincioși din ziua de azi nu le pasă de doctrină. Unii cred că lui Dumnezeu nu-I pasă atât de mult de ceea ce credem, ci de modul în care trăim. Ei cred că ar fi mai important dacă ne-am iubi cu toții unii pe alții și ne-am înțelege. Însă în Faptele apostolilor 2.42 se spune că învățătura are întâietate față de părtășie, că ea este prima într-o serie de lucruri în care trebuie să rămânem: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.” Doctrina trebuie să fie baza părtășiei noastre. C.H. Brown obișnuia să spună că pe Dumnezeu Îl interesează ceea ce crezi, pentru că nu poți trăi corect dacă nu crezi corect! Doctrina este importantă pentru că ne modelează călătoria. De ce nu fac parte din bapțiști [de exemplu]? Într-un cuvânt: doctrina. Un adevărat ucenic acordă atenție doctrinei. Cel care nu stă în adevăr este „purtaț încoace și încolo de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4.14). Cineva care se lasă dus de colo-colo de opiniile schimbătoare ale oamenilor - religioase sau nu - nu va fi un bun ucenic al Domnului Isus.

6. O dragoste fierbinte pentru frații noștri

Să privim acum în Ioan 13.34,35:

Ioan 13.34,35: Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții.

Un ucenic adevărat își iubește frații. Apostolul Ioan spune: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4.7). Și mai departe: „Și oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El” (1 Ioan 5.1).

Această condiție este, privită superficial, destul de simplă, dar, atunci când este pusă la încercare, este uneori dificil de pus în practică - mai ales când avem de-a face cu un frate certăreț sau o soră certăreață! Un adevărat ucenic este hotărât să-și iubească fratele, indiferent cât de ne iubitor ar fi acel frate sau de ne iubitoare ar fi acea soră. Cuvântul grecesc pentru „iubire” aici este *agapao* - iubire care provine dintr-o atitudine interioară; este rezultatul unei decizii. Nu este vorba de iubirea *phileo*, de o iubire tandră cu sentimente intense. Iubirea în sensul de *agapao* înseamnă că trebuie să ne iubim unii pe alții așa cum iubește Dumnezeu, care Și-a îndreptat dragostea spre noi - chiar dacă am fost total de ne iubitor. Un adevărat ucenic al Domnului Isus își iubește fratele chiar și atunci când acesta nu se comportă bine. Dacă ar exista mai multă dragoste de acest fel în Biserica de astăzi, nu s-ar oferi lumii o mărturie așa de rea.

Noi, care avem privilegiul de a fi adunați în numele Domnului, independent de orice ordine ecleziastică creată de om (Matei 18.20), avem tendința de a ne limita iubirea doar la cei cu care ne adunăm. Cu toate acestea, un adevărat ucenic îi iubește pe toți frații săi și pe toate surorile

sale în credință (Efeseni 1.15), chiar dacă nu poate avea părtășie cu toți frații săi și cu toate surorile sale.

Domnul spune: „Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenicii, dacă aveți dragoste unii față de alții”. Din păcate, lumea nu vede prea multe din aceasta. O mare parte din divizarea din lumea creștină de astăzi este rezultatul faptului că oamenii - creștinii - nu se iubesc cu adevărat unii pe alții și, în consecință, nu se înțeleg. Oamenii părăsesc o anumită comunitate creștină și se mută în alta pentru că simt că nu sunt iubiți acolo, și așa mai departe. Dacă Biserica în ansamblul ei ar trăi în adevărata ucenicie - iubindu-se unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos - atunci nu ar exista diviziuni, care Îl disprețuiesc pe Hristos. Cele trei mari lucruri, care au împiedicat Biserica să trăiască așa cum ar trebui, sunt: necunoașterea, lipsa de subordonare și indiferența. Există o *necunoaștere* incredibilă a principiilor Cuvântului lui Dumnezeu, o *lipsă de subordonare* față de ceea ce este cunoscut în Cuvântul lui Dumnezeu și o mare *indiferență* față de cerințele lui Hristos.

Să ne dea Dumnezeu să ne iubim frații noștri așa cum ne iubește Hristos.

7. O viață de rugăciune și de părtășie, care aduce roade spre onoarea lui Dumnezeu

Să deschidem acum în evanghelia după Ioan:

Ioan 15.7,8: Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face. În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceți mult rod și Îmi veți fi ucenici.

Aici vedem că adevărații ucenici ai Domnului Isus trăiesc în părtășie cu El, iar acest lucru îi face să aducă roade în viața lor. El spune: „Dacă rămâneți în Mine ...”. Aceasta vorbește despre părtășie. A „rămâne în Domnul Isus” înseamnă a trăi în mod practic și obișnuit cu inima aproape de El. Apoi El spune: „și cuvintele Mele rămân în voi ...”. Aceasta vorbește despre cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu, deoarece cunoașterea noastră este formată prin cunoașterea Cuvântului Său. Când aceste două lucruri sunt prezente în noi, cererile noastre de rugăciune vor fi în acord cu El, iar lucrurile pe care le cerem „ni se vor face”.

Deci, trebuie să îngrijim de părtășia cu Domnul. Prin aceasta vreau să spun că, dacă ieșim din părtășia cu Domnul, permițând un păcat în viața noastră, oricât de mic ar fi, trebuie să îl mărturisim Domnului pentru a reveni în părtășie. Acest lucru se numește „a face o scurtă mărturisire lui Dumnezeu”.¹ Nu vrem să permitem ca păcatele să se acumuleze în viața noastră, pentru că am putea să ne rătăcim în scurt timp. Un adevărat ucenic vrea să fie mereu în părtășie cu Domnul său, iar dacă ceva întrerupe această părtășie, nu se simte bine în legătura cu El până nu rezolvă problema. El face acest lucru condamnând tot ceea ce a intervenit și care i-a stricat bucuria în Domnul și Îi mărturisește. 1 Ioan 1.9 spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.”

O viață de părtășie cu Domnul, așa cum este descrisă aici, în Ioan 15, are două consecințe: În primul rând, *cererile noastre de rugăciune sunt ascultate* și, în al doilea rând, *aducem roade pentru gloria Tatălui*. A aduce roade înseamnă a spori calitățile morale ale lui Hristos în credincios. Dar noi putem aduce acest rod doar dacă rămânem în El. Lumea aceasta L-a respins

¹ Nota redacției: O rugăciune scurtă, spusă în fugă.

pe Hristos, dar scopul lui Dumnezeu este ca Hristos să fie văzut încă aici - în poporul Său! Când uceniciei Săi dezvăluie caracterul lui Hristos în fața lumii, Dumnezeu va fi glorificat prin aceasta. Acesta este un gând minunat - putem de fapt să-I dăm slavă lui Dumnezeu lăsând caracterul lui Hristos să iasă la iveală în noi!

În 2 Corinteni 3.2,3, apostolul Pavel ne spune că Duhul lui Dumnezeu năzuiește să-L scrie pe Hristos în inimile noastre - să ne impresioneze cu gloria Sa. Când Hristos locuiește în inimile noastre, caracterul Său va străluci în viețile noastre. În măsura în care suntem ocupați cu Hristos, are loc această identificare morală cu El: „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai ca de la Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). Ce privilegiu este să-L reprezentăm pe Hristos în lume ca „epistole” ale Lui, „cunoscute și citite de toți oamenii” (2 Corinteni 3.2)!

Rezumatul condițiilor uceniciei

Dacă privim înapoi la aceste puncte, care au legătură cu adevărata ucenicie, trebuie să fim dispuși

1. să-I acordăm Domnului *primul loc* în viața noastră;
2. să acceptăm calea *respingerii*;
3. să acceptăm un *angajament* pe toată durata vieții;
4. să evaluăm corect forțele *inamicului*;
5. să rămânem intransigenți în *Cuvântul Său*;
6. să *iubim* cu ardoare pe frați;
7. să trăim o viață de *rugăciune* și de *părtășie*.

Aceste condiții pentru ucenicie ne arată că Dumnezeu caută bărbați *credincioși* (fidele) și femei *credincioase* (fidele), nu neapărat persoane talentate sau elocvente. Domnul spune: „Cine este credincios în foarte puțin, este credincios și în mult” (Luca 16.10). Pavel spune: „În rest, se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit credincios” (1 Corinteni 4.2). Iar în 2 Timotei 2.2 se spune: „Cele ce ai auzit de la mine înaintea multor martori încredințează la oameni de încredere”. În ucenicie, Domnul nu întrebă despre capacitatea sau incapacitatea noastră, ci despre *disponibilitatea* noastră! Marea întrebare este: Ne punem noi înșine la dispoziția Domnului, astfel încât El să ne poată folosi așa cum crede El de cuviință? Suntem noi pregătiți să fim cu adevărat unul dintre ucenicii Lui?

Examenle uceniciei

Dacă ne uităm la cele patru Evanghelii, vom descoperi că au existat cel puțin șase sau șapte cazuri în care oamenii fie s-au oferit voluntar să-L urmeze pe Domnul, fie El le-a cerut direct să-L urmeze pe calea uceniciei. Așa cum am mai spus, fiecare, care se angajează pe calea urmării Domnului, va fi testat pentru a verifica autenticitatea credinței lui. Și exact acest lucru îl găsim la oamenii pe care i-a chemat Domnul. Circumstanțele în care au fost chemați au fost diferite, dar fiecare chemare a reprezentat un test individual unic, pentru a vedea dacă cel chemat îi va acorda sau nu Domnului primul loc în viața sa. Lucrurile cu care au fost ei testați

sunt aceleași lucruri cu care suntem testați și noi, ca ucenici ai Lui. Să ne uităm la câteva dintre ele în Evanghelia după Luca.

Petru și Andrei: testări în domeniul profesiei

Luca 5.1-6: Și a fost că, pe când Îl îmbulzea mulțimea, ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, El stătea lângă lacul Ghenezaret; și a văzut două corăbii lângă lac, iar pescarii ieșiseră din ele și spălau plasele. Și, intrând într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la mal; și S-a așezat și, din corabie, învăța mulțimile. Iar când a încetat să vorbească, i-a zis lui Simon: „Depărtează-o la adânc și coborâți-vă plasele pentru pescuire“. Și Simon, răspunzând, I-a spus: „Stăpâne, după ce toată noaptea ne-am trudit, nimic n-am prins; dar, la cuvântul Tău, voi coborî plasele“. Și, făcând ei aceasta, au prins o mare mulțime de pești; și li se rupeau plasele.

Luca 5.10: Și Isus i-a zis lui Simon: „Nu te teme; de acum vei fi pescar de oameni“.

Matei 4.19: Veniți după Mine!

Domeniul afacerilor (munca noastră) este o preocupare foarte concretă pentru noi toți, deoarece cu toții trebuie să ne câștigăm existența în această lume. Domnul i-a pus la încercare pe Petru și pe Andrei în acest domeniu, pentru a vedea dacă cererile Sale față de ei vor avea întâietate - chiar și în acest domeniu important al vieții lor.

M-am gândit de multe ori că, dacă Domnul l-ar fi chemat pe Petru după ce au pescuit toată noaptea și nu au prins nimic, probabil că ar fi fost bucuros să renunțe la afacerea sa de pescuit și să-L urmeze. Dar Domnul nu i-a chemat în acel moment. Petru și Andrei trecuseră prin momente grele în afaceri și nu s-ar fi pus la încercare autenticitatea hotărârii lor de a-L urma, dacă ar fi renunțat la afaceri când acestea nu mergeau bine. Nu, Domnul a așteptat până când Petru și Andrei au trăit cea mai mare zi din viața lor profesională. El a așteptat până când afacerea lor a fost înfloritoare și apoi i-a chemat să-L urmeze!

V-am citit întâmplarea; Domnul le-a permis să facă cea mai mare captură pe care au făcut-o vreodată. Imaginați-vă câți bani ar fi putut face în acea zi la piața de pește cu captura pe care o făcuseră! Dar chiar în acel moment, Domnul i-a chemat să-L urmeze! Ce vor face Petru și Andrei? Vor rămâne și vor face mai mulți bani decât oricând înainte sau vor „renunța la tot” și Îl vor urma pe Domnul? Testul era definitiv acolo! Și a fost un test dificil, deoarece, așa cum am spus, înainte se confruntau cu probleme reale în afaceri. Dar se spune: „După ce au tras corăbiile la țarm, au lăsat totul și L-au urmat” (Luca 5.11). Oamenii trebuie să-i fi considerat ieșiți din minți! De ce să vrea cineva să renunțe la afacerea sa! Dar harul lui Dumnezeu a lucrat în inimile lor și au lăsat totul, pentru a-L urma pe Domnul.

Acest lucru nu ne învață că trebuie să renunțăm la lucrul nostru pentru a fi adevărați ucenici ai Domnului Isus. Unii ar putea fi chemați să facă acest lucru, dar problema este dacă acordăm prioritate intereselor lui Hristos față de activitățile noastre profesionale. Sunt dispus să pun pe Domnul Isus și cererile Sale mai presus de munca mea și de câștigarea de bani în această lume? Vom fi testați chiar în acest sens!

Sunt mulți cei care permit ca afacerea sau slujba lor să predomină în viața lor și se lasă prinși în ea! Dușmanul sufletului tău nu este interesat ca tu să-L urmezi pe Domnul și va face tot ce-i stă în putință pentru a se asigura că asta nu ți se întâmplă. Acest lucru îmi amintește de ceea ce li s-a întâmplat unora dintre copiii lui Israel în pustie. Se spune că, canaanii care locuiau în pustiu au luat pe unii dintre ei în captivitate (Numeri 21.1-3). Cuvântul canaanit înseamnă „negustor” sau „băcan”. În țară, canaanitul ar fi reprezentat comerțul cu lucruri divine, dar în pustiu, comerțul cu lucruri materiale. Canaanitul era un dușman și unii dintre copiii lui Israel au fost luați prizonieri de acest dușman. Și noi, prieteni, trebuie să ne ferim de comerciant! Adversarul nostru, diavolul, încearcă să ne implice atât de mult în afacerea sau slujba noastră, încât să nu mai fim de niciun folos practic pentru Împărăția lui Dumnezeu. El folosește argumentul plauzibil că, la urma urmei, trebuie să muncim în această lume pentru a ne întreține familiile. De fapt, se spune că suntem mai răi decât un necredincios dacă nu ne întreținem familiile (1 Timotei 5.8). Dar Hristos trebuie să fie pe primul loc!

Levi (Matei): testarea referitoare la poziția de prestigiu în lume

Luca 5.27,28: Și, după acestea, a ieșit și a văzut pe un vameș cu numele Levi șezând la vamă și i-a spus: „Urmează-Mă!” Și, lăsând toate, ridicându-se, L-a urmat.

Aici avem un alt ucenic, care a fost chemat și, din nou, există un test asociat cu această chemare. Levi avea o poziție înaltă în lume. Era o poziție pe care iudeii o urau, dar, cu toate acestea, era o poziție care i-a oferit lui Levi bogăție și prestigiu. Testul a fost dacă va renunța la acea poziție pentru a fi un ucenic al lui Isus Cel simplu. Cei mai mulți dintre noi nu se confruntă aproape niciodată cu o astfel de provocare, dar sunt unii care au un astfel de loc în viață - și pentru ei ar fi un adevărat test. Faima și reputația sunt foarte greu de abandonat pentru cei care le au. Dar dacă vor să fie ucenici ai Domnului Isus, astfel de aspirații trebuie să cedeze în fața cerințelor lui Hristos.

Încă o dată, Domnul nu ne învață că trebuie să renunțăm la o slujbă bine plătită, ci că, dacă avem un loc special în această lume - un loc printre oameni, fie în societate, în politică, în afaceri sau în orice altceva - nu trebuie să permitem ca acest lucru să influențeze urmarea noastră după Domnul. După cum am spus, ar fi o provocare destul de grea pentru majoritatea oamenilor.

Când Domnul l-a chemat pe Levi, el era pe standul de probă. Va renunța el la poziția înaltă pe care o avea în lume? O va părăsi pentru a-L urma pe Domnul? Se spune: „Și, lăsând toate, ridicându-se, L-a urmat”. Din nou, Dumnezeu i-a dat harul de a urma chemarea.

Un oarecare om necunoscut: testările care au a face cu respingerea

Luca 9.57,58: Și, pe când mergeau pe drum, cineva I-a zis: „Te voi urma oriunde vei merge, Doamne”. Și Isus i-a spus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-Și plece capul”.

La sfârșitul acestui al nouălea capitol avem trei candidați la ucenicie, ca să spunem așa. În primul rând, avem un om care a promis să-L urmeze pe Domnul pe calea uceniciei, iar acest lucru suna foarte bine la suprafață. Dar Domnul a văzut că nu se gândise la costurile implicate. De aceea, Domnul i-a arătat că iudeii nu L-au vrut - că El a fost respins: „A venit la ai Săi, și ai

Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). În afară de câteva localități, El nu a fost primit în casele oamenilor și, în consecință, nu avea unde să-și pună capul! Acest lucru este de neimaginat, dar adevărat. La sfârșitul capitolului al șaptelea din Evanghelia după Ioan se spune: „Și fiecare a mers acasă la el. Dar Isus a mers la Muntele Măslinilor” (Ioan 7.53-8.1). Era ca și cum Domnul i-ar spune acestui om: „Știi tu cu adevărat ce înseamnă să Mă urmezi?”

A-L urma pe El înseamnă mai mult decât a renunța la confortul vieții; înseamnă a fi respins de lume. Acest om nu pare să se fi gândit la asta. Pare să fi fost o decizie spontană; nu a cântărit cu adevărat costurile. Faptul că nu mai auzim nimic despre el după această întâlnire sugerează că el nu era pregătit să accepte greutățile și respingerea asociate cu o astfel de cale. Dacă era așa, era clar că nu era un discipol adevărat.

Deci, și noi vom fi confrunțați cu acest test. Dar Dumnezeu ne va da harul de a merge oricum pe această cale. Există o bucurie în urmarea lui Hristos în ucenicie, pe care numai cei care merg pe această cale o cunosc.

Un alt om necunoscut: testarea referitoare la primordialitatea Domnului față de toate celelalte din viața noastră

Luca 9.59,60: Și a zis altuia: „Urmează-Mă!” Dar el a spus: „Doamne, dă-mi voie întâi să merg ca să-l înmormântează pe tatăl meu”. Dar Isus i-a spus: „Lasă morții să-și înmormânteze morții lor, iar tu mergi și vestește Împărăția lui Dumnezeu”.

Aici avem un alt om care a fost chemat să-L urmeze. Dar el face un pas înainte și pune o condiție cu privire la momentul în care Îl va urma pe Domnul. El a spus: „Dă-mi voie întâi să merg ca să-l înmormântează pe tatăl meu.” Aceasta nu înseamnă că tatăl acestui om era mort și că trebuia să-l îngroape. Ceea ce a vrut să spună a fost că trebuia să aibă grijă de tatăl său *până* la moarte. După aceea ar fi liber să fie un ucenic al lui Isus. Era un lucru nobil ceea ce făcea pentru tatăl său, dar îl va împiedica să-L urmeze pe Domnul. Problema acestui om era că voia să fie un ucenic al Domnului Isus în condițiile sale. Își punea propria viață mai presus de chemarea Domnului. Observă cuvintele „eu” și „întâi”, ceea ce contrazice întreaga idee de ucenicie. Testul pentru el era dacă el va pune *cerințele* Domnului mai presus de viața și responsabilitatea sa. Este perfect corect și potrivit să îi arătăm respect unui tată muribund, dar nici măcar acest lucru nu trebuie să concureze cu Hristos.

Când Domnul a spus: „Lasă morții să-și înmormânteze morții”, a vrut să spună că *morții spirituali* pot îngropa *morții fizici*, dar numai un credincios adevărat poate sluji lui Dumnezeu în Împărăția Sa. Ideea aici este că alte cerințe asupra vieții noastre - oricât de nobile ar fi ele - trebuie să treacă în plan secundar față de cerințele lui Hristos. Nu trebuie să permitem ca ceva să aibă prioritate față de chemarea Domnului de a-L urma.

O altă persoană necunoscută: testarea referitoare la prieteni și familie

Luca 9.61,62: Și un altul, de asemenea, a spus: „Te voi urma, Doamne; dar întâi dă-mi voie să-mi iau rămas bun de la cei din casa mea”. Dar Isus i-a zis: „Nimeni, care și-a pus mâna pe plug și privește înapoi, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu”.

Avem aici un om care s-a oferit voluntar să fie ucenicul lui Isus, dar a pus și o condiție: a vrut mai întâi să-și ia rămas bun de la familia și prietenii săi. La prima vedere, nu pare atât de rău, dar era o atitudine contradictorie. Adevărații ucenici nu sunt adepți cu jumătate de inimă, care se lasă conduși de sentimente.

Acum cineva ar putea spune: „Dar asta a fost totuși o dovadă de politețe!”. Da, dar ideea este că până și politețea obișnuită a vieții este greșită atunci când este pusă înaintea ascultării imediate față de Domnul. Toate celelalte relații și legături trebuie să fie secundare. Faptul că familia și prietenii lui au avut o asemenea atracție pentru el indică, de asemenea, că probabil el nu era cu toată inima pentru a-L urma pe Domnul. Nu părea să aibă genul de devotament care să dureze pe tot parcursul drumului. Domnul a văzut acest lucru ca o inimă împărțită și i-a spus că cel care pune mâna pe plugul uceniciei nu trebuie să se uite înapoi, altfel ar putea fi tras înapoi. „Și dacă ar fi avut în vedere pe aceea [patria] din care ieșiseră, ar fi avut timp să se întoarcă în ea” (Evrei 11.15). (Expresia că nu suntem „potrivii pentru împărăția lui Dumnezeu” nu se referă la mântuirea sufletelor noastre, ci la ucenicie. Nu este vorba de *intrarea* în Împărăția lui Dumnezeu, ci de slujirea în ea).

Și în privința aceasta vom fi testați. Sunt mulți care s-au poticnit de familia și prietenii lor. Zicala spune că „sângele este mai gros decât apa”, dar Domnul va testa cu siguranță acest lucru la ucenicii Săi. Am văzut oameni împiedicați de activități familiale, care erau contrare lucrurilor Domnului. Am văzut oameni implicați în sciziunile între frați din cauza familiei lor. Când alții din familia lor urmează aceeași cale, nu vor să fie lăsați pe dinafară, așa că își urmează familia - chiar și pe cărări de nedreptate. Deciziile, pe care le iau oamenii, sunt adesea influențate de ceea ce gândește familia lor; dar ucenicii lui Isus trebuie să se lase călăuziți doar de El! Fie ca Dumnezeu să ne dea harul de a face voia Lui și de a nu permite familiei și prietenilor să ne influențeze judecata și angajamentul față de Domnul.

Un om bogat, tânăr, mai-mare al poporului: testarea cu privire la posesiunile noastre

Luca 18.18-23: Și un mai-mare al poporului L-a întrebat, spunând: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața eternă?” Dar Isus i-a spus: „Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul singur, Dumnezeu. Știi poruncile: «Nu comite adulter, nu ucide, nu fura, nu mărturisi fals, onorează pe tatăl tău și pe mama ta»“. Și el a spus: „Toate acestea le-am ținut din tinerețea mea“. Și, când a auzit Isus aceasta, i-a spus: „Un singur lucru îți lipsește: vinde tot ce ai și împarte la săraci, și vei avea comoară în ceruri; și vino, urmează-Mă!” Dar el, când a auzit acestea, s-a întristat foarte mult, pentru că era foarte bogat.

Acest tânăr bogat a fost chemat să-L urmeze pe Domnul, dar dragostea pentru bunurile și bogățiile sale l-a împiedicat să facă acest lucru.

El a venit la Domnul în căutarea „vieții veșnice”, în sensul Împărăției de o mie de ani. A vrut să trăiască veșnic pe pământ cu toate bogățiile sale. Evident, se simțea bine cu tot ceea ce avea și voia ca acest lucru să dureze pentru totdeauna. El nu se gândea să aibă viață veșnică în sensul creștin: a avea și a se bucura de o relație cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 17.3). Domnul l-a pus la încercare citând cea de-a doua tablă a poruncilor, care se referea la responsabilitatea omului față de semenii săi. Dar observă că Domnul a oprit enumerarea poruncilor înainte de ultima poruncă (a zecea) – „Să nu poftești”. A lăsat conștiința omului să se ocupe de asta, pentru că

exact asta era problema lui. Credea că le-a păzit pe toate, dar cu siguranță nu și pe aceasta din urmă! Îi lipsea dragostea pentru aproapele său. Iar Domnul l-a demascat, spunându-i să meargă să vândă ce are și să dea săracilor. Dar el nu a putut face asta, pentru că își iubea mai mult bunurile decât pe aproapele său. Avea averi mari, dar în realitate averile sale îl aveau pe el! Îl prinseseră și nu se putea elibera.

Acest lucru nu înseamnă că trebuie să renunțăm la tot ceea ce deținem pentru a fi un ucenic al Domnului Isus. Aceasta poate însemna că trebuie să ne despărțim de lucruri la propriu - lucruri pe care le deținem și care ne-ar putea împiedica, dar se referă în primul rând la predarea lucrurilor pe care le deținem stăpânirii lui Hristos. Le „vindem” în sensul că îi predăm totul Lui. Îi transferăm Domnului proprietatea asupra bunurilor noastre, pentru ca El să poată dispune de ele după cum dorește. Din moment ce El este Domn peste ea, o pune în mâinile noastre pentru a o administra pentru El, ca administratori ai Lui. În acest sens, „lăsăm totul în urmă”, dar încă mai avem totul în mâinile noastre pentru a-l gestiona pentru El. Toate bunurile noastre din această lume ar trebui să le privim în acest fel. Așadar, nu cred că Domnul ne învață că trebuie să renunțăm la tot ceea ce avem pentru a-L urma ca adevărați ucenici. Mai degrabă, este vorba de faptul că noi îi transferăm Lui proprietatea asupra acestor lucruri. Fratele Gevedan a spus-o perfect, când l-am întrebat unde locuiește. El a spus: „Domnul are o casă în Kentucky și eu locuiesc în ea!”.

Provocarea pentru noi este dacă păstrăm pentru noi înșine ceea ce avem, pentru a le folosi în interesul nostru, sau dacă I le predăm Lui pentru a fi folosite pentru gloria Sa. Poți fi sigur că vei fi pus la încercare. Bunurile noastre - multe dintre ele sunt spre confortul nostru: mașini și case frumoase, aparate de uz casnic etc. - trebuie să fie folosite pentru El. Dacă luăm aceste lucruri ca fiind de la sine înțelese și dacă ne concentrăm asupra vieții noastre pentru a le folosi în interesul nostru, atunci vom fi cu siguranță împiedicați să-L urmăm pe Domnul ca ucenici ai Săi.

Răsplata pentru ucenicie

Marcu 10.28-30: Petru a început să-I spună: „Iată, noi am lăsat toate și Te-am urmat”. Isus, răspunzând, a spus: „Adevărat vă spun, nu este nimeni care a lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau copii, sau ogoare, pentru Mine și pentru Evanghelie, care să nu primească însutit acum, în timpul acesta: case și frați și surori și mame și copii și ogoare, cu persecuții, și, în veacul care vine, viață eternă.”

Aici devine clar că există o răsplată prezentă, cât și una viitoare pentru ucenicie. Există lucruri pe care le primim „acum, în veacul acesta” și lucruri cu care vom fi răsplătiți în „veacul viitor”.

Este interesant faptul că unele traduceri critice nu includ cuvântul „sau femeie [soție]”, deoarece nu există un suport suficient în manuscrise. Este îndoielnic că Domnul ar încuraja pe cineva să își părăsească soția pentru a-L sluji. Călea biblică este aceea de a-și lua soția cu el în slujba Domnului. Pavel a spus: „Nu avem dreptul de a ne lua în călătoriile noastre soția?” (1 Corinteni 9.5).

În orice caz, aceste recompense sunt oferite pentru încurajarea noastră. Ideea este mai mult decât evidentă: cel care devine ucenic al Domnului Isus este învingător! Câștigăm acum și în

lumea care va veni. Cu toate acestea, câștigul de a fi un ucenic al Domnului Isus nu va fi atractiv pentru omul lumesc care calculează totul în primul rând în termeni financiari.

Părtășia cu Hristos

Ioan 12.25,26: Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața eternă. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Și, dacă cineva Îmi slujește, Tatăl îl va onora.

În aceste versete găsim două recompense. Prima este părtășia cu Domnul Isus! Cine poate măsura câștigul unui astfel de privilegiu? A trece prin această viață *în părtășie cu Domnul Isus* este cel mai mare privilegiu pe care îl poate avea cineva (Ioan 14.21)! Timpul pe care îl petrecem în părtășie cu El este mai bun decât orice altceva. A-L avea pe El ca însoțitor al nostru este o recompensă minunată! Domnul i-a spus lui Avram: „Eu sunt scutul tău și răsplata ta foarte mare” (Geneza 15.1).

Părtășia cu Domnul este mai bună decât orice poate oferi această lume. Există o mulțumire și o pace interioară pe care nimic altceva nu le poate oferi. Psalmistul putea spune: „Mai mult face *o zi* în curțile Tale decât o mie în altă parte” (Psalmul 84.10). Tu întrebi: „O mie de ce?” O mie de zile petrecute în altă parte! Nu aș vrea să schimb locul cu nimeni din această lume, indiferent cine ar fi, dacă nu aș putea trăi în părtășie cu Domnul Isus.

Conștientizarea recunoașterii din partea Tatălui

La sfârșitul versetului 26 se spune:

Ioan 12.26: Tatăl îl va onora.

Aceasta este o altă recompensă. Tatăl vrea să ne dea conștientizarea recunoașterii Sale. Acest lucru ne oferă posibilitatea de a nu avea nevoie sau de a nu dori recunoaștere din partea lumii. Să treci prin lume fiind conștient de dragostea și aprobarea Tatălui este ceea ce Domnul a savurat în viața Sa (Ioan 1.14), iar El vrea ca și noi să experimentăm și să savurăm aceasta (Ioan 14.23).

După cum poți vedea, aceste prime două recompense sunt *actuale*. Ele sunt împlinirea cuvintelor Domnului: „Dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va găsi” (Matei 16.25). Când cineva are părtășie cu Domnul Isus și recunoașterea din partea Tatălui, acela „*găsește*” cu adevărat esențialul vieții! Pavel s-a referit la acest lucru atunci când l-a îndemnat pe Timotei să apuce „viața adevărată” (1 Timotei 6.19). Oamenii gândesc că trăiesc cu adevărat atunci când urmăresc lucrurile lumii, dar a trăi cu adevărat înseamnă a trăi în comuniune cu Dumnezeu. O viață în comuniune cu persoanele divine – cu Tatăl și cu Fiul - este un privilegiu minunat, care întrece orice altceva!

O comoară în cer

Următoarele două răsplătiri sunt în viitor. Fără a intra în detalii, doresc să-ți îndrept atenția spre istoria tânărului bogat. Domnul i-a zis:

Luca 18.22: Și vei avea o comoară în ceruri.

Prin faptul că Îl urmărim pe Hristos ca unul dintre ucenicii Săi în timpul respingerii Sale, ne strângem o comoară în ceruri (Matei 6.20,21). Aceasta este cea mai bună investiție, pe care o poate face cineva! Domnul are acolo o carte memorială și scrie tot ceea ce facem pentru El (Maleahi 3.16). Atunci când trăim ca adevărați ucenici ai lui Hristos și Îl slujim ca atare, trimitem comoara noastră înaintea noastră. Acolo va avea loc recunoașterea din partea Domnului: „Bine, rob bun și credincios! ... intră în bucuria Domnului tău!” (Matei 25.21). Una dintre comorile noastre în acea zi va fi să intrăm în bucuria Lui - să savurăm în starea noastră glorificată ceea ce savurează El. Aceasta este o comoară în cer! Putem intra în această bucurie deja acum, dar atunci ea va fi acolo în toată plinătatea ei, fără diminuare.

Răsplățile Împărăției

În Matei 16.27 Domnul leagă ucenicia cu venirea Sa și cu răsplătirea pe care El o va da:

Matei 16.27: Pentru că Fiul Omului va veni în gloria Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci va da fiecăruia după faptele lui.

Acesta este un verset foarte larg, care include răsplata credincioșilor, precum și pe cea a celor pierduți și necredincioși! Venirea (arătarea) Sa va deschide timpul răsplătirii pentru toți. Credinciosul, după cum știm, își va primi răsplata la scaunul de judecată, care va avea loc imediat după răpire. Nu numai că va exista recunoașterea din partea Domnului: „Bine, rob bun și credincios!”. (Matei 25:21), dar vor exista și recompense concrete sub forma unor locuri de onoare în Împărăție. Ele vor fi acordate celor care au fost credincioși acum, în această lume (Matei 24.45-47).

Aceste lucruri sunt puse înaintea noastră pentru a ne încuraja să intrăm în adevărata ucenicie și să experimentăm binecuvântările lor. Fie ca Dumnezeu să ne dea harul de a-I acorda Domnului locul cuvenit în viața noastră și de a experimenta binecuvântările care decurg din aceasta.

Sursa: *Discipleship – Its Terms, Test and Reward*,
după o prelegere ținută în Walla Walla (Washington) la 24 Iunie 1996.